

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnništvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK.
Cena oglasa: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 12. marca 1925.

št. 11.

Slava dr. Antonu Gregorčiču.

Zajokala so težko srca naša,
zaplakala sta mesto, trg in vas,
z zvonovi žalnimi pod nebni svodom
se širil je o kruti smrti glas.

Umrli je mož! — res velik mož častiti,
buditelj naš je bil in naš vodnik,
v najlepših urah nam je stal ob strani,
bil v temnih časih nam je učenik.

Le piši nam kdorkoli zgodovino,
in opisuj vse boje in gorje,
moža kot on — ne moreš pozabiti,
se v zlatem bo blestelo mu ime.

Kdo pač je bil — ki nam moči je vdahnil,
da vstrajamo še danes — in odkod?
To bil je on — je narodu dal šole,
zato je nam nezlomljena perot.

Vsa plakala so srca tožna naša,
in plakalo je z nami še nebo —
šla duša je njegova z nami,
k počitku deli smo samo teló.

Če danes glava s težkim dihom klone,
ob smrti bila hipna je bolešt.
Tak mož kot on ne umre, med nami
je, kaže v duhu smeje zarje zlatih cest.

Zato: proč žalost v tej minuti resni,
v poletu drznem naj se duh nam vzpne,
naj duh pokojnega živi med nami,
in sila nas nobena ne zatré.

Spomin najlepši mu postavimo
le z vero v lepše in srečnejše dni,
s pogumom in z vztrajnostjo do konca —
naj trajno duh Gregorčičev živi!

Gorica, dne 12. marca.

Rimski parlament to okrnjeno dele nove dobe, ta nez bogljenec, zopet zboruje. Kar so mislili in čakali, se ni zgodilo. Opozicija noče v ogenj, med samokrese in zausnice, ampak lepo in mirno čaka, da se povodenj uteče. Čuk na palci pa je izvedel, da se povodenj še ne bo tako kmalu utekla, ampak da bo še hujše. Gromovnik Farinacci je namreč postal glavni fašistovski tajnik. Odkar je bil ptič izpuštil iz zraka nekaj smrdečega na njegov avtomobil (atentat!), je jezen na cel svet, razzen na Čuka na palci. Bajе kuharica za opozicijo posebno hudo mineštro z bombami in granatami.

Vendar pa upamo, da do hudega ne pride. Javno mnenje misli vedno tako, kot misli vlada. Vse to pa je zasluga vlade seveda, ki vestno pazi, da se drugačna misel ne razširi niti potom časopisja niti drugače. Je pa to tudi popolnoma prav. Vlada je gotovo najpametnejša. Čemu bi tedaj državljani drugače mislili kot ona? Ker mora vlada skrbeti za splošen dobrobit državljanov, mora lepo uravnati tudi njih mišljenje, ki jim povzroči lahko, če je preveč samo glavno, samo aretacije in druge take nerodnosti. Vsaka država mora živeti v preganstvu, ni ne zaidejo v take neprilike.

Le pogledajte, kako je pri nas lepo. Nič hrupa v parlamentu, nič polemik v časopisju, lep mir vlada povsodi, cene kruha se »nižajo«, plače so vsak dan večje.

Podobno skrb za svoje državljanе ima tudi Španija. Največji španski pisatelj Ibañez, ki ima lastne možgane mora živeti v pregnanstvu. Podobno bo tudi v Jugoslaviji. Tiskovni zakon o molčanju so že osnovali. Še opozicija gre iz parlamenta, pa si bosta Pašič in Mussolini zopet lahko podala roke.

Tudi Mažarska ne zaostaja za ostalimi kulturnimi državami v tem oziru. Čuk na palci predlaga, naj se sprejme v zvezo narodov samo tiste države, katerih državljani tako mislijo kakor vlada hoče. Potem bo o skorajšnjem svetovnem miru prepričan celo Čuk,

Svarilo.

GOSPA. Opozoriti vas moram, da ima moj mož grdo navado, da kuharice poljubuje — tega jaz ne maram!

KUHARICA. Verjamem, da tega ne marate, saj ima vaš gospod obraz kot kaka opica.

Nagla pomoč.

Če bi se ena izmed mirovnih konferenc vršila ne v razkošni, z bronzami, mramorjem in preprogami okrašeni palači, temveč na bregu preproste ruske reke, bi razprave o ruskem vprašanju potekale na sledeči način.

Puščoben, neprijazen, dolgočasen breg reke... V reki tone človek.

Njegova krčevito stisnjena roka se zdaj pojavi na površini vode, zdaj zopet izgine; kadar se za par sekund prikaže glava, — preraze tiho ozračje obupni krik trpina.

Na bregu je kopica ljudi. Posedli so se med bičevjem in gledajo.

Eden vleče kratko pipo, drugi žveči tobak, tretji puši cigaro.

Gledajo.

— Sir! Ali ni tam v vodi človek?

— Da, musjé, zdi se mi, da tone.

— Meni se tudi zdi. Če bi se samo kopal, ne bi suval tako krčevito.

— Mislim, da ga je zgrabil vrtinec. Kaj pravite, ktere narodnosti je?

— Brez dvoma Rus!

— Mada! Ali imate ogenj sir? Ta prokleta cigara mi je že drugič vgasnila.

— Prosim izvolite... Hm... da! Veste, tale človek lahko vtone!

— Seveda lahko!

— Dobro bi bilo rešiti ga, kaj pravite?

— Res bi bilo dobro!

— Zgrabil bi ga človek in izvlekel!

— In bi ga položil na suho.

— In bi ga pošteno zdrgnil s suknjo!

— Pa konjaka bi mu vlil v usta!

— No, jaz bi dal suknjo!

— In jaz bi žrtvoval pol steklenice konjaka!

— No?..

— Kaj, no?

— Edina ovira je še, da ga je treba izvleči.

— Seveda ga je treba. Pa kako ga je treba!

— Zgrabil bi ga za lase...

— Kaj pa mislite! Na tako nekulturen način to vendar ne gre. Če bi si jaz dovolil napraviti tako neotesanost, bi delavska stranka v naši skupščini takoj dvignila interpelacijo!

— Potem pa napravimo morda tako-le: vrzimo mu v vodo suknjo in konjak — pa naj se sam zdrigne in napije.

In vrgla sta in šla.

— Ni ga dosegla. Glejte, potopilo se je.

— No da! Če ne bi imel nove suknje in če voda ne bi bila premrzla, bi ga...

— Veste kaj? Jaz imam do bro misel! Vrzimo mu rešilni pas!

— Kje pa je?

— Na stražnici, stari čuvaj ga ima.

— Kje pa je čuvaj?... Doma?...

— Ne, znanec je šel obiskat.

— Če ni šel v gostilno »Pri zlati ribi« v Dolnje mesto! In če ga tam ni, ga je treba iskati pri njegovi sestri. Mogoče tudi, da je pri zetu. Poslati bo treba najprvo k znančnem ponj, če ga ni tam, v gostilno, če ga ni v gostilni — k sestri, če ga ni pri sestri — k zetu.

— Torej je stražnica zaprta?

Da, zaprta je. Ali ne bi mogli vlomiti? Kajti oni tam lahko med tem vtone.

— Kaj pa mislite, vendar ne smemo vlomiti tujih vrat. Le pošljimo po ključ k čuvajevim znančnem.

— Kaj pa, če je odšel od tam?

— Potem bo v gostilni.

— Koga pa naj pošljemo?

— Glejte, tistega fantiča, ki teče tamle! Hej, dečko, halo! Ali poznaš starega čuvaja iz stražnice, kjer je rešilni pas? Pojdi k njemu po ključ rešilnega pasu. Dobil ga boš ali pri znancih, ali »Pri zlati ribi«, če ga tam ne bo, stopi k zetu, potem k sestri...

— Sedaj pa ne morem; moram di se mi v lekarno, grem po zdravila za mamo!

— Pogledaj ga tepca? No, teči v lekarno in odnesi domov zdravila, potem pa poišči čuvaja!

Ko jim je deček izginil iz pred oči, so se ljudje pomirili. In znova so pričeli mirno pušiti, vleči in žvečiti.

— Sir!

— Musjel!

— Mislim, da smo napravili vse, kar smo mogli.

— O vse!

— Nismo ga izvlekli za lase!

— Ker to bi bilo nasilje!

— Pri čuvaju nismo vlomili vrat!

— To bi bilo protizakonito!

— In navsezadnje, vrgli smo suknjo in konjak!

— Naša krivda ni, da se je potopilo.

— Pogledjte ga! Ali se Vam ne zdi, da spušča mehurje?

— Seveda: bržčas od zado voljstva, da je pomoč blizu...

Starega čuvaja so našli šele proti večeru.

LAHKA ODPOMOČ.

Milka in Adolf sta bila ta predpus na ženitovanjskem potovanju.

Milka: »Jaz bi želela, da naju uslužbenci v hotelu ne bi spoznali, da sva novoporočenca. Bilo bi mi neljubo«.

Adolf: »O, temu se prav lahko odpomore. Ko prideva pred vhod, mi boš ti nosila kovčeg in palico, jaz pa za teboj z rokami v žepu, in vsi bodo mislili, da si moja — dekla«.

Iz Srema.

Med najlepše in najboga-
tejšje kraje današnje Jugosla-
vije se šteje »kitnjasti Srem
v Slavoniji, zemlji plemeniti«,
kot poje narodna pesem. Še
pšenica, sremska slivovica in
danes je na glasu dobro
sremsko vino na pobočju
solčne Fruške gore, koder je
rimski cesar Probus (232-282
po Kr.) dal zasaditi žlahtno
vinsko trto. Po svoji izredni
lepoti so na glasu tudi srem-
ske žene, ki rade prikazujejo
svoje bogatstvo z dragocenim
kinčem na prekrasni narodni
noši. Vsaka navadna kmetica
je nosila še pred 30 leti ob ne-
deljah kinča — samih suhih
turških cekinov, draguljev in
zlatih verižic — v pavšalni
vrednosti starih tisoč forin-
tov... Ako je bila v 10 mi-
nut oddaljena od farne cer-
kve, je zapregel kmet po dva,
pa tudi po štiri iskre konje in
se je z družino vozil k maši.
»Naj svet ve in zna, da smo
Sremci in da kaj premore-
mo!« — Opoldne je bila pol-
na hiša ljubih gostov, kosilo
je trajalo pozno v noč, pa se
je pelo, pilo, nazdravljalo...
Bilo je kot v bajni deveti de-
želi. V teh blagoslovljenih
krajih se je rodil moj prija-
telj dr. Julij D-c, baš isti, pri
kterem je »pogorel« Gavra-
nič, ki pri izpitu ni vedel, s
čim se polnijo leydenske bo-
ce. Služila sva skupaj na za-
grebski realki, kjer je bil D-c
že redni profesor in obenem
docent na univerzi; baš letos
je končal svoje službovanje
kot vseučilišni profesor. Po
prvih desetih letih svoje od-
sotnosti od domačih krajev
se je vrnil, da obišče daljne
sorodnike, ljube znanke in pri-
jatelje. V nedeljo se je vozil
s svojim bratrancem v doma-
čo cerkev, kjer je bil v svoji
elegančni mestni obleki kot
bela vrana med kmeti v njho-

vi slikoviti narodni noši. —
Po maši je bil običajni obilni
obed. Med kosilom ga praša
»kučegazda«, njegov sorodnik
in gostitelj: »Povej mi že, kdo
in kaj si Ti pravzaprav v Za-
grebu? Po Tvoji obleki bi so-
dil, da si velik gospod, dasi
Tvoja ura ni — zlata in dasi
nimaš dragocenih prstanov na
roki«. — »Jaz sem danes dok-
tor filozofije, redni profesor
na realki, docent na univerzi,
pa upam, da postanem še kaj
več«.

»Pa imaš li svojo hišo v be-
lem Zagrebu?«

»Ej, znaš brate, to v Zagre-
bu ni tako lahko, hiše so silno
drage!...«

»Pa imaš vsaj voz in ko-
nje?«

»Tudi tega nimam, ker kaj
takega zahteva velikih stroš-
kov!«

»Dragi moj Julije, vrag Te-
be, Tvoju filozofiju i Tvoju
gospoštiju, kad (ko) moraš u
nedelju sa svojom ženom
pješke u crkvu!«

Ko mi je prijatelj pripove-
doval to povsem resnično a-
nekdoto, sem še jaz vzdihnil:
»Vrba, srečna, draga vas do-
mača!...«

OJ, TI NAŠI POREDNI OTROCI!

»Povej mi vendar, dedek,
ali je dobra gumijeva žvaka-
lica, ki sem Ti jo dal?« (Take
gumijeve žvakalice, v obliki
kroglice, nakvašene s kako
zdravilno tekočino, rabijo po-
nekod proti kašlju, lahkim
boleznim v grlu itd.)

»Da, moj dobri Andrejček,
prav dobra je bilal!«

»Čudno, zares čudno, naš
psiček pa je ni hotel: kar dva-
krat zaporedoma jo je pljunil
iz gobčka...«

PRI ZDRAVNIKU.

Mati svojemu sinčku, ki ga
je spremila k zdravniku, da
ga preišče:

»Izplazi jezik in pokaži ga
gospodu zdravniku!«

Sinček: »Naj mu pri tem
pokažem tudi dolgi nos?«

Banko je odprl.

A. No, kako ti kaj gre? Ko sem te videl prejšnji teden, nisi bil
tako eleganten.

B. Ta čas sem banko odprl.

A. Banko? Kje pa si dobil denar?

B. V banki. Odprl sem jo namreč s ponarejenimi ključi.

Zgodba s koncem brez začetka.

Gospod Fauconnet je bil
ljubosumen na svojo ženo in
je živel zelo čudno. Iz urada
je prihajal domov vsak dan
ob drugi uri in če je dobil že-
no, ki si je, nič hudega sluteč,
dala opravičiti z otrokom ali je
vezla, je jezen odšel nazaj v
urad in mislil na to, da znajo
delati ženske neverjetno ne-
dolžne obraze. Neko noč se
mu je zdelo, da je čul v pred-
sobi ropot. Poklical je ženo.

Prišla je v nočni obleki, od
spanja je bila zardela v
obraz.

»Ali nisi ničesar čula? Zdi
se mi, da je zunaj nekaj zaro-
potalo, kakor bi kdo hotel
vdreti v tvojo sobo.«

»To se ti je sanjalo«, je za-
zdehala žena in se pripravila
da odide nazaj spat.

»Ti Anica, zakaj pa nocoj
spiš kar v nočni obleki?«

Žena je zazdehala še enkrat
in odšla. Vajena je bila tega.

Zakaj je tako rdeča, si je mi-
slil gospod Fauconnet. Ko je
pokadil cigareto, mu je od-
leglo. Odvil je elektriko, se
odel in zamižal. Toda zaspati
ni mogel. Zakaj je bila tako
rdeča? Gotovo se ji je sa-
njalo o tem prokletem... Se-
veda, preden je šla spat, je
mislila nanj, pa je v teh mi-
slih zaspala — kar v nočni
obleki...

Okrog ene ure zjutraj je za-
čul v ženini sobi pritajeno
hijitanje. Kakor strela je ši-
nil iz postelje, kri mu je uda-
rila v glavo in zlate žilice so
se mu prepletale pred očmi.
Poiskal je revolver in je šel
bos po preprogi do vrat ženi-
ne spalnice ter pritisnil uho
na ključavnico. Nič. Ne, ni-
kogar nima pri sebi. Le ura
tikta in otrok diha polglas-
no. Gospod Fauconnet si je
rekel malone na glas tepec in

Fr. St-i.

Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.

LASKAR: Sej je biu menda glih
tist' hudič... In tista douha vojska, ve-
jo, je b'la strašna: use so požhali, cejle
vasi so b'le prazne, kar jeh nejso po-
toulki, je pomrlo na kühi (kugi), lakoti
an koleri. Takuo je b'lo tud pr' nas. Nu,
pol so pršli ti hrofači an so začeli šra-
jat', de je to use neh, usi ti hojzdovi an
njive an snožeti! Rdüška, nam pej so
dali previce, de smejmo na suojem po-
birat' huobe an maline, strejle frdamen-
ske! — Pej žie prej ankrat so se po-
stauli naši kmetje an so si zbrali suoj'ha
kralja an so šli na te hudičeve pijauke
haspuoske. Nu, an tisti kmečki kralj,
nej čakajo, ano čüdno ime je jému...

FRANJO: Matija Gubec...

LASKAR: S'm vejdu, de je jému
ano čüdno ime, je biu obejšen an se-
žhan u Zahrobi; na hlavo so mu dejli
želejzno, razbeljeno kruono, an od tist'
buot s'je nam še slabše hodilo. Use pre-
vice so nam uzieli tisti hrofači an baro-
ni an firšti, nam pej so dali tlako an
rešt!... An čie zasmedim zajcu al sr-
njaku na suojem hrünti, me peljejo
arozniki v Ajdušno, ako me dobijo...

LOVCI (se smejejo).

LASKAR: Nej več previce na
svejtli!

FRANJO: Prav imaš, Laskar: pra-
vica je že davno umrla, danes imamo le
še paragrafe!

FILIP: Pij, Zuta, ki si nam toliko
tega pripovedoval! (Mu natoči).

LASKAR (pije): An zato buom na

hrajščinskem žie šie kejšnemu srnjaku
zasmédu, ako mi ne dajo sležbo, de
buom mohu pošteno žvejt'. Nem pej,
haspuodje, buom nim'r rad pomahu na
jahi, pasti buom nastavlju, kar se ulovi,
je Neh, jest šie dlake ne pobierem
zase.

VOJMIR: Štefe, pojdi no pit! Kje
se zlomka držiš?

POLDE: Cilka, Ti pa pripravi ra-
čun, a prej ga prinesi še en liter v »gnad'
božji« za šentjanževca!

FILIP: Srnjaka ponesesh jutri na
Brusovše do Lojzeta; tam napravimo
prihodnji četrtek veselo lovsko večerjo.
Zajce nesemo sami.

VOJMIR: Lisjaka odereš, kožuh
kupim jaz. Koliko hočeš zanj?

ŠTEFAN: Sedem kron je vreden.
Sicer pa sem mislil nesti kožo gospodu
Klepetavcu za njegove revmatizme.

odcapljal spat. Zgodilo se je pa, da je v temi prevrnil stožalo za rože in razbil japonsko vazo ter se mu je pri tem izprožil revolver. Takoj je bila vsa hiša pokoncu.

Žena in otrok sta kričala in vpila na pomoč. Fauconnet se je pobral ves preplašen, prišvil luč in stopil v ženino sobo. Žena je od znotraj tiščala vrata, misleč, da so tatovi v hiši, ki streljajo. Ko je spoznala moža in mu odprla, je gospod Fauconnet padel na kolena pred njo in rekel:

»Anica, reci mi budalo, zakaj pijan sem!«

Ko je zjutraj po neprespani noči korakal v urad, je bil skrokan. Zdelo se mu je, da ima možgane razmetane po glavici kakor žgance v skledi. Toda skozi te žgance se je kakor rdeča nit vlekla ena misel: »Anica je tiščala vrata zato, da je imel njen ljubček čas uiti«. Trpel je, da se mu je vrtelo pred očmi. O ženske s svojo dolgolaso trmo! Ubij jo, pa ti še ne bo priznala nezvestobe. Bog, kako bi mu odleglo, če bi mu priznala vsaj poljub ali dva! Pa ne. Smejala se bo. Gospod Fauconnet je trpel kakor pes. Ko je prišel domov, je ženi vzel iz rok Boccaccia in ga vrget v peč. Zakaj, kdove ali se ne bi okoristila s katerim... in kdo ve, kdo je Leonu podaril lepi novi robček, ki ga je imel v uradu?

Nekoč se je dal pogovoriti, pa je peljal ženo v bufet. Prišel je Leon in sedel predrzno naravnost k Anici. — Bog, gospodu Fauconnetu se je zdelo, da se je vsedel naravnost na njegovo razbolelo srce. Mežikal je in rekel, da ga glava boli in da je že enajst ura. Žena se je nasproti bratrancu rezervirano vedla; Fauconnet je mislil, da se tako obnašajo

vse žene napram svojil ljubčkom, če je mož žraven, in prepričan je bil, da se pod mizo z nogami tiščita skupaj. Leon je vzel otroka v naročje in ga poljubil na čelo. Otrok se je zmotil in rekel: »Pači!«

To je sodu izbilo dno. — Gospod Fauconnet je vstal, prevrnil buteljko na mizi in prav iz dna srca prisolil sorodniku zaušnico.

Za hip je nastala v lokalu smrtna tišina, potem pa je bil z eno besedo kraval in Fauconnet je drl domov sam in se je zaklenil v sobo.

»Bolan si, ljubi moj,« je rekla žena drugo jutro in mu nežno ovila polne, gole roke okrog vratu. »Zelo si bolan, in če ne ozdraviš, zbolim jaz!« Zazeble so Fauconnetova ženi roke kakor kače in odrinil jo je od sebe. Kdo jo je naučil tako objemati? V njenih očeh ni bilo nobenega izdajstva: v očeh nobene nezveste žene.

O preklete opice! »Nikoli več«, je govorila dalje, »ne gremo v gostilno, s teboj bom hodila v urad in najgostejši šal bom imela na cesti na brazu«. Gospod Fauconnet se je začel tajati in ko ga je poljubila kakor nikoli v časih medenih dni, ji je obljubil, da ne bo nikoli več ljubosumen, poljubil jo je in... ozdravel.

Potem je šel k Leonu in ga prosil odpuščanja. Povabil ga je na kosilo in ga prosil, naj pride vsak večer na obisk. Škrbel je, da je prišel vsak dan, včasih še po večkrat in žena je rekla, da hoče dokazati, da ni več ljubosumen. Začelo se je čisto drugačno življenje.

Bog, hotel se je prepričati ali pa znoreti, mili Bog, tako ni mogoče živeti! Otrok se mu je zdel čedalje bolj Leonu podoben, v ženinih poljubih je čutil njegov dih, toda premagal se je. Naj se malo privadita, da ne bosta več tako

pazila, potem bo enkrat kar iznenada od nekod treščil med njiju — he! Takole!

Vsak dan je pripeljal bratranca k ženi in s tem ali onim izgovorom odšel in prihajal šele po polnoči domov. Jezen je bil, če je Anico dobil pri klavirju ali Leona, ko je ujel kal otroka, želel si je bil čisto drugačnih prizorov. Tako je bilo celega pol leta. In potem je enkrat nenadoma treščil med nju. Šla sta iz opere in sta se držala za roke pod komolcem. Gospod Fauconnet je pomeril in izprožil. Enkrat, dvakrat in začel bežati. Nastal je vrišč, policaji so se vsuli za njim...

Leon je dobil kroglo v ramo in Fauconnetu so zaprli. Ko je čez eno leto prišel iz ječe, je bil razporečen. Anica pa je živela z Leonom. Čisto nič se tem novicam Fauconnet ni čudil, ko so mu jih povedali.

Tristotisoč vragov, natančno to je vendar prav za prav on, Fauconnet, hotel imeti! In vendar se je potem ustrelil.

Polno praznega.

To uganko vam zastavim: Prazno je in vendar ni, vse je tiho, vendar glasno prazne te kriče klopi.

Druzega ne more biti, kakor rimski parlament, kdor je kimal, ta ostal je, druge vse pobral je šment.

DOKAZ.

Plešast ženin k svoji zaročenki: »Pomlajenega se čutim, odkar Te ljubim in vse bi mogel storiti za Te, draga moja!«

Ona: »Dobro tedaj! Ako se Ti zdi, da Ti je vse mogoče, pusti si zopet rasti lase na pleši!«

BRZOJAV.

Neki trgovec na deželi, ki je prvokrat v življenju prejel brzojavko in slučajno iz Rusije, je presenečen vskliknil navzočim odjemalcem v trgovini:

»Da, da, dragi moji! Krasna iznajdba je brzojav. Glejte, ta brzojavka je napravila tako neznansko dolgo pot, a lepilo — je še popolnoma mokro!«

VOJMIR: Klepetavcu nesi lisičjo mast, kožuh pa meni. (Tiho). Tu imaš deset kron, ali ubil sem ga jaz, veš?...

ŠTEFAN: Že dobro, gospod Vojmir! Gotovo bi ga bili ubili Vi, da Vam je prišel pred cev.

POLDE: Koliko si naračunala, Cilka?

CILKA (računa): Kosilo in kruh je dvanaest kron, pijača pa šestnajst.

POLDE (v šali): Pa je to prav zadnja cena?

CILKA: Brez vsakega odbitka!

POLDE: Le čakaj, ko prideš Ti v mojo »oštarijo«, Ti zaračunam svilenoruto eno krono dražje.

VOJMIR: Pa k meni pridi, jo dobiš ceneje!

CILKA: Vem pač, da se le šalite.

LOVCI (se oprtijo z nahrbtniki, snamejo puške, se rokujejo s krčmarjem in s Cilko).

KRČMAR: Pa ne zamerite, ako je bila postrežba bolj revna!

FILIP: Sami ste videli, da nam je teknilo: še skledo smo postrgali.

PERO: Vino tudi ni bilo napačno. Šentjanževce pa je bil odveč!

LASKAR: Jest s'm nimr djau, de so ti naši haspuodje halánt l'djé, drhač ko pr' firšti; kej pej Ti prauš, krčmar?

KRČMAR (v zadregi): Mhm!

LASKAR: Do Vrha Jeh sprejmeva s Štefanom, tam Jeh čaka vuoz, Cilka, pei podviži an prid' kmal' za nami!

ŠTEFAN: Počakaj, Cilka, da se vrnem!

CILKA: Le pridi Štefan, da ne bom sama hodila po gozdu!

LOVCI: Zbogom! Na svidenje!

FILIP: Do prihodnje nedelje! Pojdimo!

(Lovci, Laskar in Štefan odhajajo, se razvrstijo kot pri nastopu, godba

igra prejšnjo melodijo, lovci jo žvižgajo piano, potem pianissimo).

IV. PRIZOR.

Cilka, logar, pozneje Štefan in krčmar.

CILKA (sama, Prižge svetiljko, pospravlja mize): Lepo je bilo danes in veselo! — — — Tudi napitnina lovcev je bila izdatna! (Preštevava denar). Ali kaj, ko gre to nabiranje tako počasi! Še do brih sto forintov mi manjka, da kupim, kar nujno potrebujem za balo.

LOGAR (pride neopažen, sliši zadnje besede; izvleče par bankovcev iz denarnice): Cilka, ljuba Cilka, tu imaš tri stotake, kupi, kar se Ti zdi, da potrebuješ! Pa še več Ti dam, samo reci prijazno besedo, povej, kedaj napraviva veselo svatbo! (Vidi se senca Štefanova na oknu).

CILKA: Kako ste me prestrašili! (Logar ji sili bankovce v pest). Vašega

Novoletno voščilo.

Uslužbenci neke velike izvozne tvrdke so svoji najboljši klijentinji, tvrdki N. N., ob vsakem Novem letu pošiljali iskrena voščila, za kar so poleg vljudne pismene zahvale dobivali obenem večjo svoto kot darilo. To je bilo tako gotovo, da so uslužbenci že vnaprej računali s tem zneskom. — Pa glej, leta 1911 je to običajno novoletno darilo — izostalo, še pismene zahvale ni bilo... Ugibali so, kaj more biti temu krivo. Ko po celih 14 dnevih ni bilo pričakovane darila, so pisali še enkrat: »Uslužbenci izvozne tvrdke B. & Comp. si dovoljujejo ponovno poslati iskrene čestitke k Novemu letu 1911.« — Odgovor se je glasil: »Ker smo se na svojo žalost prepričali, da nas je ugledna tvrdka B. & Comp. v preteklem letu »ofrnala« za mnogo tisočakov, Vam vljudno svetujemo, da se za našo dosedaj običajno novoletno nagrado obrnete naravnost na Svoje gospodarje!«

LAŽNJIVI BAHACI.

Govorili so lovci, in sicer o svojih psih, kako izvrstno vojhajo.

»Jaz imam psa«, pravi Kovačev, »ki vse vaše prekaša, ker zavoha zajca od Komna do Gorice«.

»No, to ni še tako čudežen pes«, odvrne Jože Soudatov. »Pomislite le, kakšen je moj pes. Včeraj opoldne sem šel z doma in moj Stop, ki je bil privezan, se je ob 7. uri zvečer utrgal z verige, in ob 9. uri našel v Šempolaju sled za menoj. Kaj pravite k temu?«

»Jaz«, se obregne Kovačev, »pravim, da je potrebno, da greste k zdravniku!«

denarja ne sprejemem pod nobeno ceno, ker sami veste, da Vas ne maram in Vas ne bi nikoli mogla ljubiti. (Štefa se priplazi bliže in v poltemi posluša). Pozabite me in poiščite si drugo, ne manjka jih za knežjega gozdarja!

LOGAR: Ne, Cilka, nobene druge ne maram, Ti, samo Ti moraš biti moja!

CILKA: Pojdite, pozno je že in moj Štefa ne pozna šale!

LOGAR (tajinstveno): In da ni Štefana? ...

CILKA: Moj Bog, kaj mislite s tem?

LOGAR: Hm, Štefa je divji lovec, ki vsak dan tvega svoje življenje...

CILKA (vsa prestrašena): Vi ga mislite ubiti (Jože).

LOGAR: Tudi on bi mene v taki priliki... Cilka, bodi pametna, sreča je blizu, kar zagradi jo! (Jože obješi.)

NAŠE SLUŽKINJE.

Gospa: »... in potem sprejemate preveč ljudi v kuhinji. Na mojo besedo, Vi imate v enem samem dnevu več obiskov kot jaz v celem tednu«.

Služkinja: »Da ste Vi tudi tako ljubezniva kot sem jaz, pa bi imeli še Vi toliko obiskov!«

ZVIT DOBRODELNIK.

Neki filozof je pribil na vrata svojega vrta sledeči oglas:

»Ta vrt bo last onega, ki bo dokazal, da je z vsem popolnoma zadovoljen«.

Nekega večera se mu predstavi tujec in mu pravi:

»Prišel sem, da prevzamem v last ta vrt, ker nihče na svetu, to Vam prisegam, ni srečnejši in zadovoljnejši od mene«.

»Motite se, gospod«, ga zavrne filozof. »ako bi bili najzadovoljnejši, ne bi želeli mojega vrta«.

PREMALO ZNA LAGATI.

Neki zdravnik na Travniku je ugledal skozi okno, da prihaja njegov večno nadležni nečak. Naglo je ukazal svoji postrežnici, naj ga ne pusti v

stanovanje, temveč reče, da je odpotoval v Rim. Ko je nečak pozvonil, je bila postrežnica že na mestu in na vso sapo hitela pripovedovati, da se je zdravnik odpeljal.

»No«, vpraša zdravnik služabnico, ko se je povrnila, »kaj si mu rekla?«

»Da ste se pred eno uro odpeljali v Rim«.

»Dobro, in kaj je dejal nato?«

»Vedeti, je hotel, kdaj se povrnete, a jaz sem odgovorila, da boste težko pred kosilom nazaj«.

KASTRIRANJE.

V Ameriki nameravajo baje sprejeti zakon, po katerem bodo kastrirali zločince. Čuk na palci nima nič proti temu, le če bi se zakon dosledno izvajal, tako kot je treba. Tudi Čuk na palci je zato, da naj se zločini omejijo na ta način, da se prepreči, da bi se plodili iz roda v rod. Toda vprašanje nastane, kako je izvedljivo, da res vse zločince zadene taka kazen. Namreč tudi zločince, ki danes zavzemajo v Evropi najodličnejša mesta, zločince v uniformah in v frakih, v belih rokavicah in v cilindrih, sploh zločince, ki nikoli ne bodo prijeti, ne postavljeni pred sodnijo in ne sojeni. Ker stoje oni sami višje kot sodniki. In če bi poleg tega kastrirali še politične idijote in s tem rešili človeštva ogromne in strašne kuge, ki ga mori že cela stoletja, bi Čuk na palci glasoval z vsemi kremplji za nov ameriški zakon. Ker pa tega gospodje ne mislijo storiti, naj pusté božjo naturo, da gre svojo pot. Naj raje izboljšajo socialno stanje ljudstva, pa bodo zmanjšali tudi zločine. Tega mnenja je Čuk na palci.

Pogovor.

GOSPOD. Oh, jaz bi se rad peljal z vami na Španško.

GOSPODIČNA. Peljite se radi mene in brez mene, seveda, v Sibirjo opice dražit, če hočete.

GOSPOD. Gospodična, v Sibiriji ni opic.

GOSPODIČNA. Zato se peljite tja, da bo vsaj ena tam.

CILKA: Proč od mene, podleži!

ŠTEFAN (razjarjen): Ven, Ti lump pritepeni!

LOGAR: Ti boš mene podil, Ti... tat?!

ŠTEFAN: Ti si razbojnik in tat, ki mi hočeš ukrasti mojo edino srečo, moje vse!

CILKA: Štefan, nikar se ne prerekaj s tem nevarnim človekom! Ti še ne veš vsega!

ŠTEFAN: Poberi se, huncvet, zadnjič Ti pravim!

LOGAR (prime za puško): Ti boš meni grozil?! Ustrelim Te kot psa na cesti!

ŠTEFAN: Takšen žalosten junak si, da bi streljal na neoboroženega človeka! (Mu hoče iztrgati puško). Čakaj, s to puško ne boš več grozil! (Med prepirom in kregom se puška izproži, Šte-

fan mu jo iztrga in mu obenem potegne izza pasu njegov lovski nož).

CILKA: Na pomoč!

ŠTEFAN (udari s puško ob tla, da se kopito odlomi): Orožje je le za poštene ljudi, razbojniki in morilci nimajo pravice do njega! Ven, razbojnik, sicer Ti razbijem glavo! (Peha logarja skozi vrata)

LOGAR: To sramoto mi plačaj s svojo krvjo!

ŠTEFAN (težko sopeč): Cilka, moja ljuba Cilka!

CILKA (se mu nežno pritrjuje na prsa): Koliko moraš trpeti radi najine ljubezni!

KRČMAR (vinjen, napol oblečen): Mir, ljudje božji! Ne kričite in ne streljajte, da se moja ljuba Mica ne prebudi!

ZAVESA.

Pripovedka o Vipavski Čitalnici.

(V Cankarjevem stilu.)

Bilo je... da, bilo je v tistih časih, ko so pokopavali vipavsko Čitalnico, deklico vitko, bledolično gospodično. Zgodilo pa se je, da je umrla od samega dolgega časa, moderna kakor je bila.

Pokopali pa so jo civilno. Na nebu je gorelo sonce, neme čiprese so koprnele v pregrešnem hrepenenju, črni fraki so se lesketali v solncu in visoki cilindri so se zibali v pijanem zraku.

Takrat se je zgodilo, da je stopil suh frak na gomilo, se pogladil po mehki bradici, si popravil kravato in dvignil svojo zvonečo besedo:

»Pokopali smo te, jetična kakor si, in storili smo bogoslužno delo. Kajti slabi so časi in težko je človeku dan-danes na svetu. In končno, čemu bi umirala in vsihala, ko ti je bilo že davno sojeno, že od prvega tvojega življenja koraka, da vsahni, kot o-vene cvetka, da se preseli tja, kjer ni sovraštva in ni zavisti. Pa Bog s teboj! Na poti si nam bila vse kratko življenje, star hlapec, ki je služil in je doslužil v nadlego in sramoto gospodarja samega. Časi, razmere... težak položaj — to so nadloge življenja, ki so vsadile kal boleznim v tvoje življenje, ki so nepremagljiva ovira tvojega obstojanja, kljub idealnosti, naravnost požrtvovalnosti naših vipavskih intelektentov, naših naprednih... tržanov! Zato počivaj v miru in rahla naj ti bo zemljica!»

Zalesketal se je frak v solncu, sto cilindrov in še več se je nenadoma v loku znižalo za stoosemdeset stopinj, iz starih čitalniških grl se je dvignila bučna žalostinka: »Spavaj, ... spavaj... draga, (hitro) spavaj vipavska Čitalnica!»

Zgodilo pa se je, kakor se je zgodilo že šestokrat v zgodovini slovenski, da so postavili v Vipavi na trgu velikansko grmado iz samih... slovenskih knjig... Pa kaj bi na trgu in čemu bi zažigali grmado, najeli so občinskega slugo in Krikovkinega osla in gospod dacar Pomf je spremljal transport iz čitalniške dvorane v veliko sobo g. Alfitaleta, spoštovanega bančnega ravnatelja vipavskega. Potem so jih raztegnili po sobi — pa ni bil krompir — fita fet«. Tako se je zgodilo, pa čisto nič drugače in ni bil temu kriv niti g. Alfitalet, niti gospod dacar Pomf sam.

Zgodilo pa se je, kar se je že šestokrat primerilo v literaturi in politiki slovenski, da so se dvignili »mladi«, naidebna mladina, up in nada narodova proti »starim« (ker mladost je norost, hiti čez drn in strn, ne vpraša, če v peti ostane ji trn, pravi Jarni Skota, ko vozi svojo karijolo počasi po trgu.) In tako se je zgodilo, da so poslali »mladi« Vipavci deputacijo k »starim Vipavcem« z začetnim programom in s smelo mislijo v glavi — z zahtevo, da jim izročijo »patres conscripti« zlati ključ čarobni, ki odpre železno krsto, v kateri počiva bledolična Čitalnica.

Vstopili so, pa se je zgodilo, da so pozabili doma frak in rokavice ter niso obuli lakastih čevljev. Prvi je vstopil dolgin, z veliko grivo na glavi in zanemarjeno pentljo pod vratom. Poklonil se je starim ostankom čitalniških članov in pričel svoj govor, ki ga je končal z navdušenim patosom...: »... In tako smo prišli, da zahtevamo od vas samo to, kar je ostalo od kosti naše mlade, blede in idealne sestre Čitalnice. Po vrhu pa vas prosimo v imenu naroda in prosvete, da se potrudite in nam izročite

te zlati ključ čarobni, ki odpre nje krsto.»

»A pa, a pa, a... pa...!«
»Ja ma pej ja ma pej... ja... ma... pej!...«

V zlato knjigo zgodovine vipavske je treba napisati, da se je končno vendar nekdo od frakov opogumil, se pogladil po rejeni bradi in stopil na stol:

»Ja, dragi, nimate frakov, nimate lakastih čevljev in tudi rokavice vam manjkajo... Kako bi z vami!... Treba je, da se na zunaj pokaže... Inteli-

gent, treba rešpekt... to impontra narodu... In poleg tega... v kotu ustnic mu je zaigral čuda čuden smeh... »In poleg tega... dragi moji... razmere... nevarne... razmere...!«

Frak se je zablestel, zafrtetal je po zraku in izginil v — Jugoslavijo.

Res žalostna zgodba, ene izmed mnogih iz St. vipavske doline. Tako se je zgodilo, da se je zlati ključ čarobni izgubil in ne najde ga več noben šentvipavski zemljan.

NARODNA KNJIGARNA GORICA

via Carducci št. 7

priporoča cenj trgovcem.

Velikonočne razglednice
s slovenskim napisom po L. 9.— za sto kom.
dalje.

Razglednice za šaljivo pošto in drugo od L. 4.—
za 100 kom. in dražje. :: Slikanice za otroke!

Študent Jaka.

(Kranjska balada.)

Sprehaja po mestu se Jaka, o Jaka, slovenski študent. Kadi cigareto on »zeto«, ošabno, kot bil bi suplent.

Ne ljubi Horaca naš Jaka, prijatelj je le cigaret in ni zdaj amicus baš ravno mu disciplinarni red.

Ni mesto veliko, le cerkve se tu iznad mesta blišče. A kod na postajo se pride, vendar gospodična ne ve.

Jo Jaka ponosni zagleda, srce mu junaško zaiskri. Pa glej jo...! »Gospod, o Jaka, kaj vendar postaje tu ni?«

In Jaka jo spremlja po cesti. Še kovčeg in dežnik v rokah, uslužnih njegovih se znajde. »A njene oči! O ti vrag!«

Ne vidi pa Jaka oblaka, ki solnce mu žuga zátret? Na oknu je glava bradata pokukala v lepi ta svet.

»Ojoj! Pa — pardon, gospodična Profesor...!« In Jaka spusti vse drugo na tla in beži kar morejo nesti ga pete.

Tako je razdelil se karcer: Za »spremo« sta urici dve, za pogled predzren je ena, za misel pa hudo je vse

ostalo. Pogač in pa vina res ni: a se Jaka poti. Profesorju tudi ne godi se dobro, ker v šoli sedi.

ZVITA JE.

Ženin (ki je bil večer prej s svojo nevesto v gledališču): »No, kaj se ti je sinoči po gledališču sanjalo?«

Nevesta: »Sanjala sem, da sem šla s teboj ob vodi na izprehod in... no, saj veš, saj si bil poleg.«

KDOR NE POZNA JEDI...

Dva kmeta sta prodala na sejmu v mestu svoje vole, na kar sta se podala na obed v restavracijo. Ko sta se povoljno najedla, jim prinese natakar na malem krožniku zobobrebce.

Prvi ogleduje nekaj časa to vrsto makaronov, nabode enega na vilice in se ga loti prerezati. Toda drugi, ki je opazoval goste, se skloni k njemu in mu šepne v uho:

»Pazi veš, to ni za jesti, temveč se samo vtakne med zobé in se srka.«

LISJAK.

Sodni avskultant Pirjevec je bil na hrani v restavraciji. Po obedu mu prinese natakar račun, kakor običajno, in Pirjevec ga je to pot pregledal, kar pa običajno ni storil.

»Ola, natakar!« je zaklical presenečen.

»Zaračunali ste mi pečenko s krompirjem 8 lir, a pečenke nisem jedel, temveč samo krompir.«

»Vem to, gospod, prav do bro.«

»Kaj?... Veste to in si upate računati...«

»Da, ker sem opazil, da go spod sodnik nikdar ne pregleda računa in vedno celotnega plača, tedaj...«

»No tedaj...«

»... Sem se drznil zaračunati... toda samo zato, da Vaše blagorodje opozorim... verujte mi, samo v dobro Vašemu blagorodju.«

ČAS JE ZLATO.

Ob deseti uri zvečer sem vstopil v kavarno »Adriatico« v Gorici. Ob tej uri se navadno igra šah. Pozdravil sem uljudno mladega, občepoznanega doktorja, in ga vprašal, kako mu kaj gre. On pa, poglabljen v igro z dušo in telesom, je tiho študiral in igral dalje. Šele ob 11. uri, ko je partija končala, se je z nasmehom obrnil k meni in odgovoril: »Hvala, dobro! In Vam?...«

DRAŽILO.

Ona: »Ravnokar je bil zdravnik pri meni: pogledal mi je jezik in mi je nasvetoval, naj vzamem kako dražilo.«

On: »Moj Bog, pa anti ne dražilo za Tvoj jezik?!«

ŠIBAK TENORIST.

Fežnarjev Janez iz Ribnice je šel prvič v svojem življenju poslušat opero Lohengrin v Ljubljansko gledališče. Ko so ga potem doma povpraševali, kako se mu je dopadlo, je nevoljno odkimaval z glavo rekoč:

»Toku so druge ldje prpovdvale, de je an fajn tenarist, jenu močan, pa je ano figo mačkeno fajn. Usaku tuolku cajta sta mi dva druga pomagala pajt, včasch kar po štirje, jen ne vse zadne pa kar cajla kompanije.«

Naša kobaridska.

Sedimo pri kapljici vinski, in vriskamo ju ju, pojemo, mi fantje kobaridski smo, le vincu čast dajemo. Očak naš Noe bil, je prvi vedel to, kdor vinca ne bo pil, v nebesa vzet ne bo. Ga pil je on edini, se dvignil nad goré, so drugi vodo pili, nehalo bit' srce. Zatorej kot en mož mi v trgu vkup držimo, ti voda nas ne boš, le vince rujno pijmo.

Urša mpa Mica.

Urša: No, dans pa nisn mislila, de se boua bidele.

Mica: Ja, ki češ, ka je taka slaba ureme. Ab tačm cajt uliče še babe bel u kop.

Urša: As bidela ki nabga ta tidn?

Mica: Čuka ber, pa boš žie dast bidela!

Urša: Ja, se tist jema pa ris priecce aprabt z nam sam n cajt.

Mica: Uas Karičene je ta zadnkrt priecce trdu prieu, pa se ste bli tud patribn.

Urša: Patribn gar al dal tu je pa useglih nmala prbeč.

Mica: Bejm, pa pstiua (pustiva) tu. As Ti žie dabila cigle za belikanačna spubed?

Urša: U nedejle! Pa tud sma jeh šlišale, de sma mile use agniene uha, jest h temu našmu še h spubed na griem, magar tud če jem jet dal u Miuce.

Mica: Se mene tud narbel tiskrt jezi, ka muorem jet h spubed.

Urša: Nej buo kokr muore, če bo da usi lde prstal, boua žie tud medbi.

Mica: A biš ki, Urša? Lit as b' pa žie žihr Čuka naračil, ka sma tkajkrt nuotre.

Urša: Se prabje, de še uridn ni neč tist, ka ni nuotre u nem.

Mica: Kokr če nej buo, ta sbit ba ma žie prstal. Na sbidejne u četrtk!

Urša: Na sbidejne!

COCO IN PEPI.

Prvi je »post-zug«, senza stabile dimora. Drugi je »manta disoccupata«. Oba pravita, da imata na rojan-skem »turnu« svojo opazovalnico planetov. Drugi pa pravijo, da je tam Cocotov in Pepetov »alloggio popolare«.

Poleti, ko ni več »frišno« zunaj, prenese g. Pepi svojo opazovalnico na »campagne-to«; Coco pa v utico, ki se nahaja v vrtu »primadone«.

Coco govori slabo o društvu »Zora« vsled tega, ker »Zoraši« nočejo zanj plačevati »kapucine«, kakor nekda v kavarni »Miramar«.

Radi nogometu pravi Coco, da so zelo slabi. Toda ljudje božji kako je mogoče, da bo do »Zoraši« »express-zug«, ko je bil vendar njih prvi trajner »post-zug«.

Coco in Pepi naj si dobro zapomnita, da pljuvata v skle: do, iz katere sta jedla.

Lojze.

Pisma.

POZDRAV IZ KOŠANSKE DOLINE!

Zahvaljujemo se Kalska dekleta za pozdrave primorskim fantom, sedaj se nahajajočim v Ljubljani. Nobeno deklet se ne spominja več na dacarja kot dve prav mladi deklici, žalujeta še po njim, ker letos jih nima kdo učiti tango. Pravijo da se je znal zibati in vpogibati najbolje dacar, bivši uradnik v lesni tovarni. Pošljamo še en pozdrav primorskim fantom.

Kalska dekleta in fantje.

IZ CAMPINAIRE.

Pozdrave iz Belgije pošljamo vsem znancem in našim dekletom, tistim vsaj, ki jih Pust še ni popolnoma zmotil. — Knapič H. Rafael, F. Rudolf iz Zbijega doma.

Pravijo.

Pravijo v Dobravi, da se bodo morali s čolnom voziti po blatu, ker se bojijo čevlje vmazati.

Pravijo, da je Kovaču jako težko, ker ni bil zraven pustnega pogreba. Žalibog se mu priporočamo za drugo leto.

Pravijo v St. Vidu, da so naročeni veliko večji zvonovi kakor pa je zvonik.

Pravijo, da bodo v Porečah ustanovili pevsko društvo »Sraka«.

Pravijo, da kdor si želi pripraviti krasne plemenske mačke, naj se obrne v St. Vid.

Pravijo, da bo dne štirinajstega marca v St. Vidu velik konjski se-menj.

Pravijo v Sesljanu, da je nekdo poslal pravijo o ženici, ki je moža na pustno nedeljo spat poslala, čakala »premijo«, drugo nedeljo pa pitko ubila in lisičje možgane naredila. Če vi to razumete, dobro; mi tega ne razumemo.

Pravijo Maladovske punčke, da so se bolj vesele na ta »ponštertanz«, kakor na zadnji ples, ker fantje niso znali za njih navade.

Pravijo Gočani, da so na pust ploh vlačili in K. veliko žalost storili. H. od žalosti ni mogel ploha vleči, ukazal je pa hlapcu konja vpreči.

Pravijo Šerončani, da je v Šeroni dosti vojnih poškodovank, ne samo poškodovancev, oziroma pohabljen-cov in pohabljenk.

Pravijo na Kozmericah, da so napravili neki punčki slavalok, ker je šla iskat ženina.

Pravijo, da g. Klemenc noče biti nikjer za zeta, dokler ga po svetu čakajo pridna in poštena dekleta, in da g. Klemenc noče postati Košanski župan, zato ker se boji, da bi kakšna gospodična prej od veselja umrla, ko bi prišel ženitovanski dan.

Pravijo, da nekatera dekleta v St. Vidu zato ne čitajo Čuka, ker nikdar nič ne pove od njih.

Pravijo, da ravno iste zvečer rade letajo okoli mlekarne, ker je tam drevje zelo visoko in kod nalašč za spletači gnezdeca. Kaj hočemo, pomlad se bliža.

Pravijo tudi, da Čuk ne zahaja rad v St. Vid, odkar so tam te deklice. Ker se boji, da mu izkljujejo oči. Pa to res ni. Saj on je vendar nočni ptič. Kot tak ne boji se nič.

Pravijo, da bode »Cencek« iz sezanskega Gradišča nastavlil »sezanskemu Pavlihu« proglo in sicer zato, ker zahaja v posete k njegovi boljši polovici; pravijo pa tudi, da »Pavlihec« ni tako neumen, da bi se dal vloviti.

Pravijo, da bodo šle orliške, danske in šmarske pupe v samostan, to pa za to, ker ni prišel ta predpust po nje noben snubač.

Pravilo, da so bile danske pupe na pustni torek tako našemljene, da jih niso poznale niti lastne matere.

Pravilo Sezanci, da so imeli Dutovci pred kratkem birmo; škofa sta bila tomajski župan »Fakuč« in sezanski kavalir Rajmond; birmanske kolače je delil »Čuk na pal'ci«.

Pravijo, da se bode vršil na veli konočni pondeljek v drenjski republiki velik ples. Vabila se bajé že razpošljajo. Med povablenci sta tudi sezanski Trebušnik in »bela golobica«.

Pravijo, da je znesla štoklja na Trebušnikovi mrvici troje jajec, ki so debela kot otročja glava.

Pravijo, da bodo nekateri iz Koritnice prišli na površje v poletni sezoni, ko bojo travo kosili v hribih.

Pravijo, da je na Pušnjem »angelček«, ki je nekoč dejal, da je Čuk norec. Jaz pa pravim, da je Čuk pameten in pošten ptič. Tebi »angelček« pa povem, da ne veš prav nič.

Pravijo na Koritnici, da naj se dobro pazi dotična oseba, ki je pisala o U. in M. da jej Čuk ne bo stopil na 2 metra predolgi jezik.

Pravijo istotam, da če ne bo še konec teh kvant, bomo osebo z imenom imenoval v Čuku.

Pravijo, da ako dotični ne zna nogavic plest, naj pride da mu povem povest; ako pa ima kako boleost (seveda v Čuka devat), mu pa jaz znam dobro zaprestit. Toliko v znanje, da nisem v nikaki zvezi z osebo.

Pravijo povirske »frajle«, da jim je na pustni torek na plesu v Merčah neko drzno maskirano deklet zagrozilo, da jih bo dalo aretirati, ako ne zapustijo plesno dvorano, in svojih »fidanzatov«. Prestrašene povirske fraile so jo odkurile domov brez svojih kavalirjev.

Pravijo v Studenem, da se nahaja začasno lažnjivi kljukec v zavodu rudeče »kravate« in da tamkaj završuje zadnji tečaj oslovské »teologije«. Toliko v vednost iskajočemu dopisniku lažnjivega kljukca.

Pravijo v Strmci, da so bili stari fantje v zadnjih pustnih dnevih, do stoje in trezni. Če so pa dopisniku povzročile alkoholične »bibite« žledeni katar in kačo v žepu, naj to sam sebi pripiše.

Pravijo istotam, da roma cerkveni »Harmonijum« od hiše do hiše, iz vasi v vas. — Oj, ti ubogi fidi tudl — ti nedolžni cis, fis, dis — končno boš moral romati še v »Paris«.

Pravijo v Batah, da je voditeljica postaje za prevoz kvant s »frahtarjem« razpisala dve brezplačni mesti za učenke — prednost imajo one z najdaljšim jezikom.

Pravijo na Banjšicah, da je veliko povpraševanje po Čuku — ker je zadnjič sove okrempljal — in je to tudi drugi svet zaznal. Sicer bil to je le prvi spopad, treba okrempljat bo druge sedanih navad — kojim izpod kikle kukajo, »špice« od »gat«.

Marjana mpa Katra!

Katra: Buoh dej duobr dan!

Marjana: Buoh dej, Katra; al s še znala tov k nam?

Katra: Ja, bies, se grem prou mala kam, zdej jemmo še tiste presieta.

Marjana: Ta past te še nism bidela. kku tje ki po pustu, litas ni blou prou neč žennu.

Katra: Prou abednh ni blou; jest sn mislla, de se buo tuji ta majinš ženu; so pravl de uzame adna teh dele za Mačila, pa ni neč.

Marjana: Tud jest sn slišala, pa ni neč. Ries, se sa

pravl, de pūjde h našmu susi du, tista pa tud ni neč.

Katra: K ku bo šla; so dja!, de sta se z uašm kuste združla, de ga na muore stit.

Marjana: Beiš, beiš, se sa lo kvuante; deb an bideu use, na bim, ki b' diav.

Katra: Zdej muorem pa jet. Z bugam!

Marjana: Sreična; pa prid še ki.

NEDELJSKI LOVCI.

Prišli so goriški lovci, ustavili se na Prelovci. Videč tam zajca hitrega, ustreliti hitro čejo ga.

Lovca dva namerita, hitro puški sprožita.

Ni dobra naglica nikjer, pokazala jim — ta je zver.

Namesto, da bi zajec padel, jih strah neznosni je popadel,

ker zajc ušel je zdrav in čil, v grmovju vol je ranjen bil.

Je kmet zahteval odškodnino, so imeli lovci mastno dnino.

»Mi v zanjko vjeli smo se že! Gonjači rešit' nas morate!«

Poberite vse zanke te in vole vse odstranite,

da drugič se ne vjamemo — ko kmečke vole streljamo.

Če tega ne napravite, nam osle vsaj nastavite,

ker ti podobni vsaj so tem, tem ljubim našim zajcem —

vsem!

Kje si zvezda severnica?

(Moderna pesem.)

Stopil sem v vrt, kjer rastejo zvezde krilate;

s solncem se ženi jetična luna, oblaki nadeli si črne kravate, iz širokega nebesnega kljuna prihiteli so vetrovi odrezani.

Iz tajnih svetov priplula je godba bregov. In nimf in siren je slišati glas kakor razbitega lonca bas...

Zrastel sem, roža iz solnca, ki te pomladni vetrovi hladijo z vročino mrzlot, z mrzloti vročine ljubezen ti kuhajo let brez konca.

Vstal sem, glava je segla v Rimsko mi cesto,

z nogo podrl sem goru na Marsu, Venero zdrobil sem v dlani med prsti, ognja pijan in tvojih oči,

ki v srcu iz blata mi tolčejo godbo najlepšo kraske burje po ziml.

O, kompas, ti zvezda severnica, ravno na prsi (ko uro) obesil sem te. Z nogo koračim med zvezdami.

Zvezda Severnica, kam si se skrila? Morda zarila, o, morda zarila si se pod gumb moje suknje...?

V mojem so srcu zagoreli kresovi, tovarne za sveče, vse elektrarne in artiglerija,

slap Niagare, vse se kopiči v tej širokosti in tolče... tolče...

O, zvezda Severnica, oglasi se! Tvoj pisk naj gre skozi moja ušesa,

ki so podobna svetopisemskemu oslu. Od jeze se žogam s svetovi...

Odgovori po dratovih zraka; po žarkih solnca naj beži tvoj telegram — am — am —

Zeus.

Pustna mast.

Aumetz Mosele, Francija.

Tudi tukaj smo pusta imeli, bili smo zelo veseli. A to so bili le nekteri, ki so potico gosko jedli. Tudi tukaj bil je ples, v vsakem kotu prav zares. Pili pivo, vince, veš, al' povedati ne smeš. Da so punčke tud' plesale in se pusta niso bale vsaka druga j'hlače imela krila niso več moderna. Oj prešmentrane deklina, čiste hlače zdež nosile bo-li boljše kakor krile, ki iz mode so minile. Takšna moda mora priti,

da bo težko spol ločiti, al je moški al je ženska; nesrečna moda salamenska! Tudi golih glav so bile, da so bolj za pust norele, a zdež v postu stokrat joh, marsikatera guza ploh. To ne bo zadostovalo, bo se h leti pestovalo, v temni kambrici jokalo, pustni čas premišljevalo.

»Pustni ogleduh«.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavica	CENTRALA	Režerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50.000.000	LJUBLJANA	10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obreduje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izgotovljene obleke po najnižji ceni, obrnite se edino na domačo tvrdko

ANDREJ MAVRIČ

Via Carducci 3 — Gorica — Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katere sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najlepše priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!

„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Angleški princ à L. 15.— steklenica liter.

Rhum Kingston à L. 13.50 steklenica liter.

Lažna maršala à L. 12.— steklenica liter.

Maršala Trapani najfinejša L. 5.— l.

Vermouth turinski - beli vermouht

à L. 5.— liter. Likerji: Curacao,

Chartreuse, Maraškin, Hruškovec,

Benedictine, Janežev, Sibilla. - Vzo-

rec Srega, China à L. 15.50 stek-

lenica liter. Kognak fini sam-

panjec à L. 10. steklenica 7/10.

Domače žganje a L. 11 liter.

Žganjarna na trgu Sv.

Antona šte. 7.

POPOLNOMA VARNO HALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

r. z. z o. z.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg. šte. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obreduje po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka. Večje hranilne vloge z odpovednim rokom.
Obreduje tudi višje po dogovoru.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci šte. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za
brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh
operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni-
osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na elek-
trično gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev,
sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje,
mesarske in knjigoveške ter vse druge nože
in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz
najboljših tovarov.